

VARDARI

SIRI
PETTERSENOVÁ

STŘÍBRNÉ HRDLO

OD AUTORKY
BESTSELLERU

ÓDINOVO
DÍTĚ

HOST

Přeložila Jitka Jindřišková

VARDARI

SIRI
PETERSENOVÁ

STŘÍBRNÉ HRDLO

Brno 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Sølvstrupen © Siri Pettersen 2023
by Agreement with Grand Agency
Cover and maps © Siri Pettersen
Translation © Jitka Jindřišková, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA
Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA

ISBN 978-80-275-2157-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-2158-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2159-3 (MobiPocket)

*Babičce,
která si tohle snad ještě stihne přečíst,
ačkoli už po tři roky prožívá svou poslední noc.*

*A tobě. Tobě, co máš vztek.
Srdce ti jako nerozvázatelný uzel svírá čirá zuřivost
ze setkání s nespravedlností, kterou žádná slova nenapraví.
Tobě, co po každickém probuzení musíš
napřít všechny síly, aby se ti jedovatá žloba
nevymkla z rukou. Tohle je tvoje kniha.*

VE SKLEPĚ

Juva zatáhla za páčku a samostříl se s uklidňujícím cvaknutím rozložil. Zapřela si pažbu o hrud', připravená jednat. Zaposlouchala se.

Nad Náklavem se chmurně rozezněl Umrličí roh a chlapi těsně za ní znovu popadli dech, jinak ovšem v ulici panovalo znepokojivé ticho. Nikdo nenaříkal, nikdo s hrůzou v očích odnikud nevykukoval, nikdo nepokřikoval z oken. Dokonce ani žádní opilci nemířili potemnělou letní nocí domů.

Na Královském vršku se přetlačovala velkolepá kamenná sídla, pnula se co nejvýš, aniž by zahanbovala Náklavský hrad. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tuhle blahobytnou čtvrť kdy trápila vlčina.

Juva vnímala Skarra, který na ni nebojácně upíral žluté vlčí oči, ale necítila žádnou hrozbu, pouze jistotu, že se něco stane. Údery srdce odbíjely své věčné varování: *Jen počkej... jen počkej... jen počkej...*

Naklonila se k Nolanovi. „Jsme tady správně?“

Nolan vylovil z kapsy až příliš zjednodušený plánec města. „Horní Královský vršek devět. Poslíček přiběhl s první zprávou přímo ze strážní budky. Obvykle to poplete až tak třetí.“

Juva pozorovala dům před sebou. Bylo to honosné staré sídlo chráněné zdí s klenutou branou. Dokonce tedy mělo nádvoří. Vzala si od Nolana mapu a otočila ji. Jméno a místo naškrábali v budce ve spěchu.

„Girding?“

Nolan se na ni podíval, jako by si stála na vedení. „Gisting. Hjarn Gisting. Člen říšské rady, Juvo.“

„Fíha,“ zamumlal Lok.

Juva nakoukla do brány. Na to, že tam údajně řádila vlčina, vládl v sídle říšského radního nezvyklý klid.

„Falešný poplach?“ zeptala se pochybovačně. S tím se setkávali zřídka.

Hanuk se skřehotavě zasmál, čímž jí jako obvykle připomněl straku. „Třeba nakaženýho uplatili, aby se odebral jinam?“

I Lok se zařehotal. „Nebo mu obstarali místo v říšský radě. Rozdíl by stejně nikdo nepoznal.“

Juva na něj letmo pohlédla. Lok si vůči boháčům a mocipánům nebral servítky, peníze ani moc ale vlčinu zastavit nemohly. Napětí v ní narůstalo.

„Nebo jsou všichni mrtví,“ odušila.

Opět zvážněli, jako při obřadu sestoupení. Nolan se ohlédl přes rameno. „Kde u Gauly jsou?“

Lok si hřbetem ruky promnul oči. „Nechápu, že se Plesnivec nenastěhuje k nám nebo k Broddmarovi, dost by to všechno usnadnilo.“

„To kvůli sestře,“ odpověděl Nolan. „Má nás za uctíváče ďábla.“

„Nás?“ Juva se na něj podívala. „Nechodila snad sama s tím pitomcem, co se s náma v zimě vypravil do Svartny? S tím pašerákem, co nosil lahvičku krve na lýtku?“

Nolan se usklíbl a prstem opsal na hrudi Jólin kruh. „Prý se znovu-zrodila. Přijala vodu a zbavila se hříchů.“

Juva obrátila oči v sloup a všimla si, jak někdo přímo nad ní vyhlédl z okna. Ozvalo se zaklapnutí zámku. Kdosi nervózně zabušil u sousedů. Takhle zněl narušený noční klid. Zvěst o lovcích se už už šíří ulicí, spolu s šokujícím poznáním, že *tentokrát došlo na nás.*

Zaslechla rychlé kroky a uchopila kuši oběma rukama, ale to k nim jen přisupěli Broddmar a Plesnivec. Plesnivec si z holé lebky otřel pot a snažil se popadnout dech. „Je to... až úplně nahoře...“ „Moc schodů?“ popíchl ho Nolan rádoby nevinně.

Broddmar ho probodl pohledem. „Já jsem měl všechny schody v Náklavu prochozené dřív, než ses ty narodil, hochu.“

Juva proklouzla branou na nádvoří a rozhlédla se. Přejela prsty po pažbě a ujistila se, že šipka správně spočívá v drážce. Přistoupil k ní Broddmar. „Cítíš něco?“

„Kdyby jo, tak nečekám.“ Popošla ke dveřím a uhodila do nich klepadlem. Otevřel jí muž v dvouřadě vestě, zjevně se mu ulevilo. Ten pohled znala dobře, vyjadřoval falešný pocit bezpečí, ke kterému se upínal, jako by sám Juvin úbor měl moc ho před vlčinou ochránit. Tenká obnošená kůže proti čirému šilenství.

Muž ukročil a vpustil je dovnitř. „Vítejte! Pán vás vbrzku přijme.“

Vbrzku?

„Nějací mrtví nebo zranění?“ zeptala se cestou do haly.

„Chraň Jól, tak zlé to není!“ Zrakem jí klouzal po červeném úboru. „Aspoň prozatím.“

Sundala si kápi a rozhlédla se. Z prvního patra sem vedlo točité schodiště a vzhledem k několika klenutým průchodům bylo jasné, že míst vhodných k útoku je tu víc než dost. Místnost zdobily nákladné dekorační předměty, ale žádný nebyl dostatečně velký na to, aby se za něj dalo schovat. Dřevěný kabinet s hodinami u stěny svědčil o značném bohatství rodiny. Do kabinetu byly navíc zabudované přesýpací hodiny, jako by vlastník samotnému hodinovému stroji nedůvěřoval.

Hanuk se po nich natáhl. Juva si odkašlala a on paži zase svěsil. Dala ostatním znamení, aby se rozdělili a ujistili se, že se ve stínech klenutých průchodů neukrývají žádní nakažení.

Do místnosti vstoupil muž v bílé košili. Vlasy měl protkané šedinami a v ruce svíral pohrabáč. „Sláva Jól, tady jste!“

Napřáhl ruku k ženě a dívence, které se váhavě zastavily ve dveřích. Byly teple oblečené, nepochybně nachystané k okamžitému odchodu. „Já jsem Hjarn Gisting, toto je má okouzující žena Auga a dceruška mého syna Brina. A vy jste ti slavní lovci? Náklavští vykrvitelé, všichni, nebo jen vy dva v rudé...?“

Těkal pohledem mezi Juvou a Broddmarem, možná očekával, že se mu představí. Juvě došla trpělivost. „Máte vlčinu, Hjarne?“ zeptala se v naději, že v něm probudí duchapřítomnost.

„Ne! Jistěže ne,“ odpověděl ustaraně a ukázal pohrabáčem ke dveřím pod schodištěm. „Zamkli jsme ji ve vinném sklepě. Nikomu neublíží.“

„Lidem neublíží,“ upřesnila jeho žena. „Naše víno ovšem stojí celé jmění.“

Juva ke dveřím zamířila a přitiskla na ně ucho. Nic neslyšela, ale věděla, že ticho klame. Jako by se jí k srdci vloudil mrazivý chlad. Chlapi se semkli kolem ní, nenápadně jim pokývla a tím potvrdila podezření.

„Co je zač?“ otázal se Broddmar.

Auga zakryla dívence dlaněmi uši a teprve pak odpověděla. „Nikdo v tomhle domě dosud krválky neužíval! Rozhodně bychom ji nenajali, kdybychom tušili... Mildre je kuchařka, měla ta nejlepší doporučení a peče ten nejlahodnější zámecký dort...“

„Je tam sama?“ přerušila ženu Juva. Detaily ji nezajímaly. Čím víc se toho dozví, tím hůř. Teď bude muset zabít nikoli cizí osobu nakaženou vlčinou, nýbrž Mildre, která peče skvělý zámecký dort.

Hjarn opřel pohrabáč o zed. „Nikdo jiný ve sklepě není. Pracoval jsem pozdě do noci, časy jsou... krušné. Kruhové gardě se nedostává peněz ani lidí, městská rada zrovna přišla kvůli vlčíně o člena, kde se to zastaví...“ Juva mu z pohledu vyčetla němé obvinění, načež muž pokračoval: „Zaslechl jsem hluk, vyšel jsem z pracovny a... Hned jsem si všiml, že je něco v nepořádku. Potila se a...“

„A pak ty zuby, víte?“ Polkl. „Lomcovala dveřmi jako posedlá, a tak jsem jí po zemi poslal klíč. Připadalo mi, že ze všeho nejvíc touží sejít do sklepa, nic podivnějšího jsem... Nicméně, jakmile byla uvnitř, pochopitelně jsem zamkl.“

„Jak to dole vypadá?“

„No, jak by, sklep se nachází v hradbách Královského vršku, takže je starý, z desátého století, má vcelku hezkou klenbu...“

Juva už to nevydržela. „Ale co místnosti! Kolik jich tam je? Dá se utéct oknem? Dá se za něco schovat? Použít něco jako zbraň?“

„Ach, jistě... Od schodů vede chodba, na jedné straně se nachází spižárna, na druhé vinný sklep. Ten je stejně velký jako tato hala, ale rozdělený do několika kójí, rád víno třídím podle oblasti, ze které...“ Jejich pohledy se setkaly a Hjarn spěšně dodal: „Ale zbraně žádné, jak jinak.“

Až na labve.

Skarr se protáhl kolem sluhu a ten s úlekem uskočil. „Přinesu lucerny,“ hlesl. Byla to ta nejrozumnější poznámka, jaká tu dosud padla.

Dívka udělala pár kroků k Juvě. „Ty Mildre zabiješ?“

„Samozřejmě že ne!“ vyhrkla Auga a vnučku objala. Významně se na Juvu podívala. „Nebo ano?“

Juva k Brině shlédla. Věděla, že většina lidí by se teď uchýlila ke lži. Jenže oni nevyrostali s krvezpytkyněmi a nemuseli lži poslouchat celý život.

„Babička má pravdu,“ promluvila. „Mildre už neexistuje. Zabieme něco úplně jiného.“

Dívka zírala na babičku, snad v očekávání, že tu nepřikrášle-nou pravdu poopraví, ale to se nestalo.

Sluha se vrátil, Skarra obešel obloukem a Nolanovi s Lokem odevzdal dvě lucerny.

Juva otočila klíčem v zámku a otevřela. Skarr vypouklil oči do tmy a začal vrčet. K nalezení nakažených už ho nepotřebovala, vystopovat

je zvládala lépe než on, vlk však představoval důkaz, kterému rozuměli ostatní. A také ji věrně doprovázel, od Běhu bujarosti ji téměř vůbec neopustil. Ode dne, kdy ji opustil *on*.

Upevnila vodítko k popruhům a jeho konec podala sluhovi. „Pohlídej ho, zatímco budeme dole. Má velkou sílu...“

Muž zbledl, jako by ho požádala, aby skočil z Mostu bohů, přesto si vodítko vzal a držel ho nataženou paží.

Juva sestoupila po několika stupních. Úzké schodiště se stáčelo a pohlcovalo světlo luceren. Zvedla kuši. Při pohybu ji zabořila jizva na hrudníku, kterou jí uštědřil svými drápy předtím, než zmizel navždy.

Zařála zuby a soustředila se na strach. Vířila ho, mohla se na něj spolehnout. Představoval pulzující známku života v propasti, v níž se jinak nacházela. Neslyšně pokračovala dolů a špicovala uši. Nevědomost v ní vždycky hlodala nejvíc. Nikdy nevědět, co ji čeká. Nakažení mohli být staří i mladí, mohli se chovat zmateně nebo vztekle...

„Připravte se na nejhorší,“ zašeptala. Nolan se u ní držel tak blízko, že cítila, jak si dodává odvalu. Hřáli ji v zádech jako bezpečná zeď. Ti nejlepší chlapi.

S každým krokem níž se ochlazovalo, až nakonec stanula pod schody. Překročila rozbitou lahev od vína a otočila se za jediným slyšitelným zvukem. Tlumeným mlaskáním. Jako když někdo prochází bahnem. Ve spleti polic ale nikoho neviděla. Kolem ní se leskly vyrovnané lahve, sklep čpěl pachem kvašených bobulí. Dala chlapům znamení, aby se rozdělili, a oni z obou stran vytvořili rojnici.

Připadalo jí, že se místnost před ní zužuje, že se kolem kuše smršťuje čím dál víc. Nic jiného než zbraň nehrálo roli. Prst na spoušti. Šipka. Srdce v hrudi se jí chvělo jako obnažené na mrazu. Dojem, který mívala v přítomnosti nakažených, se ani zdaleka nevyrovnal tomu, co cítila v případech věčných, zneklidňoval ji ale silněji.

Mlaskání zesílilo. Byla blízko.

Zastavila se před regálem převrženým na hromadu lahví. Spousta z nich byla rozbitá. Několik soudků puklo jako lebka. Jen tak tak, že o žádný nezakopla. Tupý úder hned vedle ní jí prozradil, že Plesnivec tolik štěstí neměl.

Vtom mlaskání ustalo. Po podlaze se odkutálela osamělá prázdná lahev.

Juva pokývla Broddmarovi, že ji má následovat, a ostatní gestem poslala na opačnou stranu. Obešli regál každý z jedné strany a skoro do ženy vrazili.

Mildre...

Seděla na zemi v louži vína a ohlodávala kost. Bloudila mezi nimi divokým ostrážitým pohledem, ale z místa se nepohnula. Jídlo pro ni bylo důležitější. Podle všeho se pokusila vypít půlku sklepa, aniž tím svou žízeň utišila.

Ženě bylo přes padesát, na sobě měla zástěru zmáčenou vínem. Juva si náhle uvědomila, že kuchařka si hryže vlastní ruku.

Broddmar Juvu chytil, snad aby jí poskytl oporu, nebo ji možná potřeboval sám. „Do Drukny...“ zašeptal Plesnivec. Lok zařadil zpátečku a pozvracel se. Mildre dál ohryzávala kloub, sála jako nemluvně z prsu, k bolesti zjevně netečná.

Juva se opanovala a zamířila na ni. Šipka se v hledí zachvěla a kuše vystřelila. Juvě v uších šuměla krev, proto ránu neslyšela, ale viděla, jak se šipka ženě zabořila do hrudníku. Mildre sebou šklubla dozadu a pak se zhroutila na soudek. Krev z ruky jí kapala do rozlitého vína na podlaze, až se zdálo, že jí prolila nepředstavitelné množství.

Juva se nadechla. Plíce ji pálily. Na chvíli je zapoměla používat. Srdce setřáslo mrazivý stín, jímž ho nakažená obklopila. Juva složila kuši, zasunula ji do popruhů a sundala si ze zad měchy na krev. „Ještě žije!“ vykřikl Plesnivec.

Juva spatřila, jak krvavá ruka obemkla Broddmarovi lýtko. Upustila měchy a na ženu se vrhla. Ta se pod ní vleže zmítala. Broddmar

zběsile kopal. Od schodů se ozval lomoz, jako by spustila sama Gaula. Něco zapraskalo. Někdo zařval. Juva zašmátrala po noži na opasku, zároveň se však nechtěla nadzdvihnout, aby zápasící Mildre udržela pod sebou. Na okamžik si pomyslela, že kuchařka vrčí, ale byl to Skarr. Hora chlupů a svalů se k nim přitřítla a obě je srazila k zemi. Juva se vyškábala na nohy a zírala na vlka. Zakousl se kuchařce do hrdla a čekal, až žena vydechne naposledy, přitom krabatil kůži na čumáku. Poté vrčet přestal. Uvolnil sevření a posadil se jakoby nic. Olízl si zuby.

Juva opět zvedla měchy, rychle, aby se jí neroztřáslы ruce, a Nolan jí přiskočil na pomoc. Broddmar předstíral, že ho zaměstnává kontrola lýtka. Jako by všem nebylo jasné, že na tuhle práci už nemá žaludek. Od chvíle, co se dozvěděl, že nakažení vlčinou můžou přežít díky krvi toho zatraceného ďábla, kterého Juva osvobodila ze zajetí, nebyl sám sebou.

Nolan ženě svázal nohy a zvedl si je na rameno. Držel ji pokud možno svisle. Juva jí přiložila ke krku ostrou hubici a zarazila ji dovnitř. Měch se jí mezi prsty pomalu nadouval.

Lok se opíral o stehna, zjevně si nebyl jistý, jestli se znovu nepozvrací. On na tohle žaludek neměl nikdy. Vlk je vlk, člověk je člověk a Lok se s touhle změnou dosud nesrovnal.

Plesnivec začal přecházet v kruhu jako neklidný medvěd. Přejížděl si dlaní po holé lebce. Měl toho dost. Všichni toho měli dost. Juva věděla, co přijde.

„Je tohle naše vina?“ řekl nakonec. „Jak dlouho to ještě potrvá, věční už by přece měli být mrtví, všichni do jednoho!“

„Plesnivče...“ Nolanův hlas zněl varovně, což Plesnivce jen ještě víc roztrpčilo.

„Snad se můžu zeptat, ne? Copak jsme právě kvůli tomuhle toho tvora neposlali domů? Aby sme se zbavili jeho krve a věční vymřeli? Žádní věční — žádné krválky, žádné krválky — žádná vlčina, přitom nakažených nikdy nebylo tolik jako teď!“

„Nějakou dobu to potrvá. Chápeš, Plesnivče?“ Nolan si pozvedchl a přehmátl, aby se mu ženiny nohy lépe držely. „Nevymřou přes noc, a dokud bude existovat jejich krev, budou se vyrábět krválky. To svinstvo pěkně vynáší. A i potom, co věční vychcípají, nezmizí krválky z černého trhu hned.“

Lok se napřímil. „No ale... Plesnivec se přece zas tak moc neplete. Jak dlouho to je, co...“

„Půjdu jim nahoru povědět, že je po všem,“ promluvil Hanuk.

Juva z toho zjevného pokusu odvést řeč jinam ucítila v ústech trpkou pachut'. Jeho jménu se vyhýbali jako vlčíně, kdežto jí vířilo v hlavě snad neustále.

Co odešel Gríf. Co zdroj věčného života opustil Náklav.

Měch se naplnil, vytáhla jeho hubici mrtvé z krku a zabodla do něj druhou. Zlepšila se. Měchy teď uměla vyměnit rychleji a skoro žádná krev přitom nepřišla nazmar.

„Sto dva dny,“ podotkla.

Nikdo neodpověděl, nebylo co dodat. Plesnivec měl pravdu. Lok měl pravdu. Její matka zemřela osmého jikrence a věční od té doby nedostali ani kapičku jeho krve. Zbývá jim přinejlepším půl roku života, a umírající věční by se proto měli věnovat úplně jiným záležitostem než prodeji krváleků.

„Proč jich je teda čím dál víc?“ přisadil si Plesnivec.

Juva zastrčila zátku a připevnila si měchy na záda. Město se nakaženými hemžilo tak, že pro provoz Náklavského kruhu už nepotřebovali vlky. Brány poháněla pouze krev nakažených, což byla hodně hořká pilulka vzhledem k tomu, že by stačila vlčí, jak věděli. To jí přiznal sám Nafraím.

Jedinou útěchu představoval fakt, že tím byli ušetřeni vlci. Juva s jejich lovem skončila, protože nemoc s nimi nikdy nesouvisela. Přesto Juva pořád vedla loveckou družinu, která však nelovila vlky, nýbrž lidi. Uživatelů krváleků bylo stále dost, i když věděli, že riskují nákazu vlčínou.

Ale ne až tolik...

Plesnivec na ni upíral prosebné oči. Přála si, aby pro něj měla odpověď. Aby mu mohla říct, že s podzimem to skončí, jenže toho naslibovala už příliš. Celému městu.

„Každopádně to není naše vina, Plesnivče,“ prohlásil Nolan a rozvázal mrtvole nohy. „Holt počítejme, že bude hůř, než se poměry zase zlepší.“

Juva mu věnovala vděčný pohled a on jí ho oplatil bolestným úsměvem, který jí připomněl, že si ho chlapi obvykle dobírali pro jeho marnivost. V jejich světě to znamenalo, že hezky voní a že se nestříhá sám. Marnivý ale nebyl ani za mák a nevyhýbal se tvrdé dřině. Jen Jól věděla, proč tuhle pochmurnou práci zastává, protože peníze nepotřeboval. To ovšem ani ona, takže je k tomu oba vedly nejspíš podobné důvody. Někdo to dělat musí. A Nolan si nyní počínal líp než Broddmar.

Přidřepala si k mrtvole a z opasku vyhákla kleště. Lok vyjekl a obrátil se zády. Vzhledla k Broddmarovi, mlčky ho vybidla, aby zaprotestoval, ale ten už snahu ji ochránit vzdal před mnoha mrtvými. Tohle teď byla její zodpovědnost.

Otevřela ženě ústa, vyvanul z nich chorobný zápach syrového masa a kyselého vína. Jazyk se koupal v krvi. Nolan pevně držel ochablou hlavu, zatímco Juva vytrhávala tesáky. Jeden vyžadoval obzvláštní sílu, ještě nevyrostl celý. Dral se zpod špičáku, který se pohupoval na vlásku.

Zabalila zuby do kapesníku a strčila si je do kapsy.

Do sklepení se vrátil Hanuk a odkopl nějakou lahev. „Je tady Kruhová garda,“ oznámil, ačkoli dupání na schodech se sotva dalo s něčím splést. Gardisté dorazili v hojném počtu a vmžiku sklep obsadili.

Broddmar poplácal Juvu po šiji. „O zbytek se postaráme, běž domů a trochu se prospí.“ Nereagovala. Měla dojem, že se jejich někdejší vůdce zapojuje příliš málo a příliš pozdě. Sám sobě si nalhává, že je pro ni pořád oporou.

Spolkla zklamání. Úklid přenechala gardistům a se Skarrem v patách zamířila nahoru. Uprostřed schodiště se válely rozbité přesýpací hodiny a několik ozubených koleček. Došlo jí, že sluha uvázal vlka k hodinám, aby ho nemusel držet. Vzdychla a podívala se na zvíře. Skarr její pohled opětoval. Vsadila by cokoli, že by pokrčil rameny, kdyby jen mohl.

V hale našla další důkaz, cestičku z třísek vedoucí od zničených hodin. Augu a dívku nikde neviděla, ale Hjarna se ujalo hned několik gardistů. Pokud se gardě nedostávalo lidí, Královského vršku se to zjevně netýkalo. Člen říšské rady na ně bezradně zíral. „Neměl jsem ani ponětí, že pije...“

Juva vyšla na nádvoří. Čekalo tam méně lidí, než se obávala. Mlžné světlo znemožňovalo rozlišit den a noc během celého parněnce, jediného měsíce, kdy se v Náklavu dalo mluvit o létě.

Lidé postávali v hloučcích kolem černého vozu s márami a špičali si. Ospalí. Vystrašení. Když ji spatřili, hovor utichl. Ustoupili, aby mohla projít k bráně. Civěli na ni. I na vlka.

Juva si stáhla kápi níž, ale stejně si připadala nahá. Měchy s krví jí na zádech spočívaly jako teplá křídla. Nějaká žena v noční košili se objímala pažemi, snad aby se zahřála. „Slíbila jste, že to přestane!“ zvolala.

Výkřik povzbudil ostatní. „Stihl nás trest vardari!“ přidal se po starší muž.

Juva bojovala s nevolností. Jejich slova ji vyčerpávala a ona si teprve teď uvědomila, že už je na pokraji sil. Nohy jí zeslábly, branou na liduprázdnou ulici prošla jen tak tak.

Vardari... No jistě, jejich trest nás dostihne, o tom není pochyb. Zejména ji samotnou.

Uplynulo sto dva dny od okamžiku, kdy u Náklavského kruhu přelstila Eydal. Zalhala, že její dopis zavede Nafraíma k ďáblu, ke zdroji věčného života. Jen Gaula ví, co se s těmi dvěma

věčnými od té doby dělo. Juva dosud nepocítila ani náznak jejich přítomnosti.

Milostivá Jól, kéž jsou mrtví.

„Juvo!“ Z brány vyběhl Nolan, a když uviděl, že nedošla daleko, zastavil se celý v rozpacích. Prsty si pročísl krátké, čerstvě zastřížené vousy. „Víš jistě, že na zítřek nepotřebuješ doprovod?“

Otřela si z ruky krev. „Skarr mě pohlídá. Kdyby věděla, co jsem udělala, beztak už by bylo po mně. Nic mi nehrozí.“

Svrátil čelo a Juva si uvědomila, že nemluvil o Eydale. „Měl jsem na mysli městskou radu. Jsou pod tlakem, těžko říct, co je napadne.“

„Aha...“ Pokusila se na tváři vyloudit úsměv. „No, ti by se spíš měli starat o to, co napadne mě. Dobrou noc, Nolane.“

Pustila vlka na volno, nechala se jím vést ulicí a pak dolů po nekonečných schodech a zanedlouho už nebyli nad městem, nýbrž lapení v něm. Moře jim zmizelo z dohledu a nebe se nad uličkami proměnilo v pruhy tu a tam přerušené nadchody. Nejedna z nich byl na spadnutí, k tomu mohlo dojít každým dnem. Tak ovšem vyhlížely už dlouho.

Když se přiblížili Lucernové uličce, Skarr zrychlil. Někdejší Broddmarův vlk teď patřil k ní. Broddmar se ho několikrát pokusil odvést s sebou domů, ale pokaždé mu dřív nebo později utekl a objevil se u ní na schodech.

Zašátrala v kapse po klíči. Dveře se prudce rozlétly, před ní stála Kefla s našpulenou pusou. „Jdeš pozdě,“ vyhrkla a dala si ruce v bok. Juva se kolem ní protáhla. „Co to vyvádíš, Keflo?! Nemůžeš přece jen tak bůhvíkomu otevřít, máš rozum?!“

Dívka dveře zabouchla, až se tepané železo v pochmurné hale rozdrncelo. „Pche. Cítila jsem Skarra, takže jsem věděla, že jsi to ty!“

„To nemůžeš vědět nikdy, kolikrát ti to mám opakovat? Že já tě odsud vykážu?“

Okamžitě svých slov zalitovala. Kefla sevřela rty, ale oči prozrazovaly strach. Juva si odepjala popruhy a zachytila samostříl

s měchy dřív, než spadly na podlahu. Strhla ze sebe červený úbor a přehodila ho přes černé vinuté zábradlí. „Není tu bezpečno, vždyť to víš.“

Kefla si odfrkla. „Tyhle dveře jsou ze železa! Zabednila jsi všechna okna kromě těch obrácených k moři a máš vlka! Kde bych byla ve větším bezpečí?“

„Musíš být opatrná, Keflo. To chci říct.“

Dívka pohodila ofinou a zabrblala: „Opatrná jako ty? Toulat se v noci po městě, zabíjet nakažené vlčínou, být pořád sama... Takhle opatrná?“

Juva vymýšlela pádnou odpověď. Kefla měla na svých dvanáct let hodně ostrý jazyk, nabroušený mnoha roky života na ulici.

„Nejsem sama, mám Skarra a svoji družinu. A naučila jsem se rozpoznávat věčné. Ty ještě ne.“

„To není pravda! Poznám je stejně dobře jako ty!“

Juva vzdychla. „Ale nevnímáš rozdíly mezi nimi. Nevíš, co...“
Zmlkla.

Co za stvůru je Eydala.

Proč na ni ta zrůdná ženská ještě nezaútočila? Nafraím jí určitě všechno vylíčil, dopis i Grífa, kterého sám viděl opustit tento svět. Dostihl snad oba věčné nedostatek krve? Nebo si vzájemně přivodili smrt dřív, než se Eydala dozvěděla pravdu? K téhle myšlence se Juva upínala, přitom si ale uvědomovala, že kdyby jí opravdu věřila, žila by úplně jinak. A v noci by dokázala usnout.

Vešla do knihovny, nalila si sklenku rezné pálenky a dosedla na pohovku. Skarr se jí uložil u nohou. Ve světle půlnočního slunce, jež dovnitř dopadalo dělenými okny, se mu leskl kožich. Venku narážely vlny do útesů a zesilovaly pocit, který jí v téhle místnosti vždycky přepadl. Pocit, že se plaví na lodi.

Vedle krbu s řeřavým mrtvotopem stál stůl, u něhož tenkrát seděly mrtvé krvezpytkyně podobné loutkám. Solde, Ogný a ostatní. Nafraímův zločin. U stěny s komínem se nacházela skříň

s nejspíše vycpaným havranem věštícím z run. Skříň ukrývala šachtu vedoucí ke staletému rodinnému hříchu.

Ke Grífovi.

Byla to připomínka zrady. Její vlastní hlouposti.

Vyprázdnila sklenku rezné a odstrčila ji. Neslezla dolů od té doby, co opustil Náklav. Ani jednou. Co by tam pohledávala? Vzpomínala by jako chudinka, o čem tam spolu mluvili? Vzpomínala na to, jak ji podvedl? Nasávala jeho vůni?

Něco se pohnulo, cukla sebou a došlo jí, že usnula. Instinktivně sáhla po kuši, ale to se k ní na pohovce jen přitulila Kefla. Juva dívku objala kolem útlého těla a zamumlala: „Co kdybysme zítra navštívily ostatní?“

„Vážně? Slibuješ?“

„Po zasedání rady. Slibuju,“ odpověděla Juva, přestože se zařekla, že už žádné sliby dávat nebude.

OBĚTNÍ BERÁNEK

Předseda městské rady mluvil důrazně. Sjur z Ožebračiny byl zvyklý, že ho ostatní poslouchají, a to i když říká samé zbytečnosti.

Juva pozorovala jeho bezvýrazný obličej, zatímco muž naoko znuděně odříkával jména zabitých. Jedno za druhým. Seznam nakažených vlčinou, které Juva usmrtila a vykrvila. Lidí, které nezvládla ochránit. Pro něj to byly jen položky, pro ni vzpomínky. Aby si oběti vybavila, žádný výčet nepotřebovala.

Už teď litovala, že se rozhodla zůstat stát, na kratší straně tohoto směšně dlouhého stolu, myslela si totiž, že se předvolání odbyde rychle. Její požadavky byly prosté: aby jejím loveckým druhům přiznali řádnou pravidelnou mzdu a aby zakročili na nejponuřejších místech, kde se ještě pořád obchodovalo s krválky. Nic víc. Jenže všechno nasvědčovalo tomu, že si ji sem předvolali z úplně jiného důvodu, než si myslela.

V téhle místnosti ji přijali vůbec poprvé a to mohla sotva přičítat náhodě. Sál se klenul do takové výšky, že si tu bezvýznamně mohl připadat kdokoli. Ozdobné vzory na sloupech znesnadňovaly orientaci. Podlahu pokrývala lesklá bílá dlažba a každé slovo se tu rozléhalo. Namísto obvyklého užšího kruhu byla dnes přítomna skoro polovina rady, víc než dvacítká přísně se tvářících žen a mužů.

Tady nešlo o žádné nevinné hlášení. Něco po ní chtějí. Nevědomost ji dráždila mravenčením na zátylku.

Sepjala si ruce za zády, aby nemohla prsty bubnovat o sebe. Radní vypadali, jako když klimbají nad svými odrazy na vyleštěné desce stolu. Pohledu na Juvu se vyhýbal dokonce i Drogg. Tenhle zavalitý muž ji mohl určitě varovat, ale ona už k nikomu nechovala přehnaná očekávání.

Přesto... Díky ní se oprostil od lži, kterou ho její matka ochromila — od slepé víry, že každý úder srdce mu zkracuje život, a proto se sotva odvažoval pohnout. A to všechno jen kvůli tomu, aby si Lagalune zajistila nepřetržitý přísun peněz, jelikož vyděšený radní se neustále potřeboval ujistovat, kolik času mu na světě zbývá. Bylo to bezcitné i na Lagaluniny poměry.

Krvezpytkyně. Podvodnice. Matka.

Sjur z Ožebračiny odebral svrchní list a pokračoval dalším. „Vigda Renneská, dvacet sedm let, Pomočený průchod. Zlomený vaz. Kol Herstein Vousáč, čtyřicet dva let, Jazykoryvná ulice. Usmrčen střelou z kuše...“ Odmkl se a přes obroučky brýlí se podíval na Juvu. „... do krku.“

I kdyby nevyrostla mezi krvezpytkyněmi, pochopila by, že se jí snaží vyprovokovat, aby se hájila. Připomněla si, že jeho úspěch bude záležet jen na ní. Zvedla bradu a dodala: „A nožem vraženým do zad. Svým vlastním.“

Předseda městské rady seznamy odložil a afektovaně si povzdechl. „Juvo Sannseyrská, doufám a věřím, že není třeba zdůrazňovat, že v Jazykoryvné se lidé...“

„Nakažení.“

„... kuší nestřílejí. Obyvatelé této čtvrti si na podobné incidenty zvykat nehodlají.“

„A ve které čtvrti si na ně zvykat hodlají?“

Tvář radního se srašíla ještě o chlup víc. Koutky úst měl tak svěšené, až si jen stěží uměla představit, že se kdy usmál. „Mladá paní ze Sannseyrů, na balkoně v Náklavském kruhu — před polovinou města — jste slíbila konec vlčiny. Uběhly dobré tři měsíce

a je to horší než dřív! Divíte se pak, že lid ztrácí v lovcé důvěru? Že ztrácí důvěru v Seidalaug?“

A ve vás.

Dovětek si nechala pro sebe. Přese všechno měl ten muž pravdu. Město vřelo a jí přitom nezbyvalo než čekat. Vydržet. A neprozradit, jak ví, že nemoc brzy pomine.

Protože vlčina se šíří krválky, co pocházejí od vardari, a ti přežívají díky krvi jednoho nesmrtelného lotra s tesáky, kterého jsme poslali domů, ať už je to do nejblubší Drukny kdekoli.

Skutečnost, že je vlčina hrozbou pro ty, kdo užívají krválky, nikdo nezpochybňoval. Ovšem to ostatní... Měli by ji za blázna, s tímhle se musela ona i její družina smířit. Skoncovali s vardari a nikdo jim za to nepoděkuje.

Předklonila se a zapřela o stůl. „Je to horší než dřív, protože lidi na vlčinu svádějí kdeco. Každé vloupání, každou rvačku, každého opilce nebo pomateného chudáse, všechno je vlčina! A vy akorát počítáte mrtvé, ale spousta tesáků, co jsme nasbírali, patřila věčným. Těm vardari, které zabili jiní vardari. Vědí, že Náklav pro ně už není bezpečným útočištěm, takže spolu bojují a ano, než se poměry zlepší, bude hůř! Současně jsou tady lovci, co...“

„Vardari?!“ vykřikla jedna žena sedící uprostřed delší strany stolu. Obrátila oči v sloup, až se zdálo, že tam nahoře hledá podporu. „Opět se tu tedy bavíme o těchhle všemocných neumírajících bytostech?“

Kolem stolu se rozběhlo špatně skrývané mručení, ale předseda nehnul ani brvou, to mu bylo třeba přiznat.

Odsunul papíry stranou. „Juvo Sannseyrská, vaše nechvalně proslulá řeč před Během bujarosti vyzněla katastrofálně, o tom není pochyb. Nejenže jste mezi Náklavské vnesla zmatek ohledně přítomnosti i budoucnosti Seidalaugu, také jste přislíbila konec vlčiny a nabubřele jste vyhlásila válku jakýmsi výplodům fantazie. Mluvila jste o spiknutí věčných stojících mimo zákon, jehož

existenci nelze prokázat ani ověřit, ovšem následky jsou zcela hmatatelné! Kvůli vašim bludům tíhne lid k fanatismu! Mnozí teď věří, že vardari existují a že...“ Sjur se otočil k zapisovateli. „Tohle nezapisujte, člověče!“

Zapisovatel upustil pero, jako by se spálil. Předseda vzdychl a zadíval se opět na Juvu. „Věří, že vardari existují a že městská rada nepodniká žádné kroky, aby potíže vyřešila.“

„Což je taky pravda.“

Juva i přes celý dlouhý stůl slyšela, jak zalapal po dechu. Přitom se vyjádřila mnohem mírněji, než si zaslouhovali. Hořela touhou zopakovat jim všechno, čeho se odmítli zhostit, to by však situaci jen zhoršilo. Sebekritika patřila mezi těmito zdmi k nedostatkovému zboží.

„Jste mladá,“ navázal radní. „Je pochopitelné, že nevidíte širší souvislosti, přesto ze své pozice těžíte. Při výkonu práce se těšíte značné svobodě.“

„Práce, kterou nikdo jiný dělat nechce.“

„Kterou nikdo jiný dělat nechtěl. Městská rada věnuje svůj drahocenný čas *skutečným* problémům, ne vašim nočním můrám, paní ze Sannseyrů. A zde jsem nucen podotknout, že ony skutečné problémy jste vytvořila vy sama.“

„Morální paniku!“ ozvala se žena, která je už jednou přerušila. Zbytek radních kolem stolu ožil, souhlasně pokyvovali a Juvu přepadl nepřijemný pocit, že se jí chystají něco jednomyslně oznámit.

Předseda na ženu ukázal. „Morální paniku, správně, Ingro. Řeči o konci světa, volání po trestu a nesnesitelní kazatelé. Jeden z nich se prosadil díky tvrzení...“ Sjur znovu uchopil papíry a se zdviženým obočím se dal do čtení: „... že vlčinou onemocní jen hříšníci, že vlčina je trest seslaný bohem, *jediným* bohem, a že je třeba Náklav od hříchů očistit.“

Znovu papíry odhodil. „Říkají si očištění. Je mi záhadou, jak v tomhle městě může někdo získat přívržence nabádáním ke strídmosti, ale třeba se od nich něco přiučíme.“

Střídmosti...

Náhle pocítila slabost. Jeho slova ji ve vzpomínkách vrátila do omšelé zrcadlové síně s tisíci světél, kde ji držela Eydala. Věčná ji unylým chladným hlasem poučovala o věřících z Undstu.

„Nepochopitelní lidé, nemyslíš? Přišli sem s tím svým jediným bobem a bezzubými brožbami věčných muk pro chamtivé. Dovedeš si představit, jak silné musí být přesvědčení, které tě přivede sem, do Náklavu, kázat střídmost?“

Juva bezmála cítila škrtící ocelovou strunu, kterou měla tehdy kolem krku, a to se ani nemohla vymlouvat, že ji unesli proti její vůli. Nechala se zajmout, aniž tušila, co ji čeká. Aby vardari rozeštvála, aby je přesvědčila, že ďábla má Naфраím a ne ona. Všechno kvůli němu. Kvůli Grífovi.

Sklopila zrak k rukám, přitiskla je na stůl, aby se nechvěly. Po nočním lovu jí za nehty ulpěla krev. A moc toho nenaspala.

Nikdo nesmí spatřit slabou krvežpytkyni.

„Paní ze Sannseyrů, chápete naše obavy?“

Vzhlédla. „Chápu, že pokud máte problémy s kazateli, neměla bych tady stát já.“

„Ten kazatel, říkají mu Stříbrné hrdlo, používá vaše slova. Opakuje váš proslov a za zúčtování s těmi takzvanými vardari vás vychvaluje až do nebes. A jelikož se mu podařilo shromáždit kolem sebe množství fanatiků, nemůžeme mu bohužel bránit. Ke vši smůle dodává lidem pocit bezpečí, které jim Seidalaug už neposkytuje.“

Juva si sáhla na čelo. „Takže necháte nahradit jeden výmysl druhým?“

„Drahé dítě, každé ráno mívám Votnův sbor, Muunin chrám a stánek s Virrivegovými runami pro pocestné, přitom všechny tři leží ve stejné ulici! Tohle je Náklav! Náš svět v kostce. Skýtáme příbytek bezbožným i věřícím v krásné — a především výdělečné — jednotě a mě ani v nejmenším nezajímá, k jakým výmyslům se lidé hlásí, dokud jim z toho nepřeskočí!“

„A vardari tenhle účinek nemají?“

„*Cokoli* má tenhle účinek, když každý týden troubí Umrlčí roh a rudí lovci střelají nakažené v ulicích. Šíří se zbytečná panika a to musí skončit!“

V koutku úst jí cuklo. Zatoužila na radního vycenit zuby. „Řekla bych, že všechno, co jste právě vyjmenoval, dosvědčuje, že se snažíme ze všech sil.“

Sjur z Ožebračiny sevřel rty v samolibém výrazu, který měl nejspíš značit úsměv. „Ano,“ odpověděl, „právě toho se bojíme.“

Přepadl ji děsivý pocit, že nakráčela do pasti. Jeho slova měla ke spontánnosti daleko. Tohle bylo zinscenované představení.

„A včera vaše snaha přinesla leda zpustošený vinný sklep a uni-kátní hodiny rozbité na maděru!“

Než stihla odpovědět, promluvil radní Horski. Hlasitě vydechl, jako by slova doteď zadržoval v krku jen s nesmírnou námahou. „Bezpochyby se to vyřeší posilami! Co kdybychom využili dobrovolníky patřící k těmhle... sektám? Nejlepší bude řady rudých lovců rozšířit.“

Juva na něj vyvalila oči. Kvůli horečnatě červeným buclatým tvářím působil boubelatě. Jako urvaný kojeneček. Nejhorší ale bylo, že zřejmě mluvil vážně.

„Dobrovolníky?“ zeptala se. „Navrhujete najmout lidi, co prahnou po tom někoho zabít, z bandy, kterou jste právě označili za fanatiky, jen aby to vypadalo, že nečekáte se založenými rukama? To přece...“

„Vypadalo?!“ Horski dotčeně pohnul hlavou vzad, až se mu udělala další brada. „Výrazně jsme omezili lov vlků, aby se v ulicích neobchodovalo s krválky, je snad něco důležitějšího?“

Juva se kousla do rtu. I kdyby mu směla vysvětlit, jak strašně se plete, nevěděla by, kde začít. Krválky obsahovaly krev věčných, ne vlků. Vlčina neměla s vlky nikdy nic společného. Omezili jejich lov, aby ukázali, že jen nesedí se založenými rukama, a protože pro

provoz kamenů v Náklavském kruhu teď stačila krev nakažených. Tak prosté to bylo a stejně tak marné.

Věděla, že radní števe, z obličejů jim to přímo číselo. Vyměňovali si pohledy, němě pobídky k dalšímu tahu.

Uvědomila si, že většinu lidí by odsud už dávno vykážali, ale strach z krvepytkyň vězel hluboko. Je mladá a v tomhle sále nemá co pohledávat, nese ovšem jméno rodu Sannseyrů, a přestože práci cechmistryně ve skutečnosti zastává Anasolt, na papíře je jí ona. Tisíc let stará pověra jí propůjčuje svobodu říkat, co si myslí. Upnula se k téhle naději a navázala tam, kde ji Horski přerušil.

„To poslední, co teď potřebujeme, jsou náhodně vybraní pitomci hledající výmluvu, proč zavraždit neoblíbeného souseda. Na moji loveckou družinu je spoleh, věřte mi. Počet mužů není problém. Ten spočívá v nutnosti zastavit obchodování s krválky a najít nakažené dřív, než stihnou napáchat škody.“

„Neříkala jste, že problémem jsou vardari?“ odušil předseda městské rady chladně. „Nepomůže snad, když po nich půjde víc lidí?“

Kdyby měla sil nazbyt, zasmála by se. „Takže chcete využít dobrovolníky k lovu něčeho, co je podle vás výplod fantazie? Bez urážky, vážení radní: Dřív nebo později se musíte rozhodnout, jestli existují, nebo ne.“

O slovo se spěšně přihlásila světlovlasá žena, možná chtěla předejít rozmlísce. „Paní ze Sannseyrů má pravdu, naším největším problémem nejsou nakažení, ti si coby krvomani na sebe nemoc ostatně přivolali sami.“

Juva se otrásla. O nákazu vlčinou se nikdo neprosil a sama nic takového ani nenaznačila, přesto nechala ženu pokračovat.

„Problémem jsou panika a zranění, která nakažení způsobují druhým. Co kdybychom příbuzným nabídli odměnu za to, že nemocné nahlásí dřív, než u nich propukne bestiální chování?“

Juva potlačila povzdech. „Odměnu? Hned zítra by se vám přihlásily tisíce zdravých lidí, pokud by tím nasýtily zbytek rodiny.“

Radní na ni nechápavě zírali, jako by mluvila cizí řečí. Rozpráhla paže. „Nikdy jste nebyli bez prostředků? Nikdy jste se nestrachovali o nikoho, kdo má hluboko do kapsy? Nikdy jste nehladověli?“

Sjur urovnal hromádku papírů, jako na znamení, že padlo poslední slovo, ale zjevně tomu tak nebylo. „Juvo, vaše starost je... dojemná. Připadá mi nicméně, že to vy nechcete konat. Není vám ještě ani dvacet let, vidíte? Učinit z někoho tak mladinkého lovkyni a cechmistryni je poněkud nezodpovědné a my od vás očividně žádali příliš mnoho. Zažila jste sestoupení mrtvých příbuzných i přátel. Vlastní matky a sestry. Také jste pracovala pro ženu, která se nakazila vlčinou, je to tak?“ Zamžoural do papírů. „Pro Ester Snovačku. Tady ovšem stojí, že proběhlo obvyklé sestoupení? Měl jsem za to, že nakažení vlčinou se obětují kamenům...“

Juva se na něj nevěřičně podívala. Vyhrožuje jí snad? Ester... Báječná stará Ester, kterou byla nucena zabít. A teď se ze stařeny stala figurka v politické hře.

Kývla k prázdnému křeslu, které, jak hádala, patřovalo Olmu Fennarovi a patřilo by dál, kdyby se nenakazil vlčinou a nepodpálil vlastní síň. „To jsem si taky myslela,“ odpověděla, „ale znám krvepytkyně ze Seidalaugu, co se zase účastnily Olmova sestoupení.“

Radní předstíral, že ji neslyšel. „A ke všemu se nám donesly zvěsti, že jste si osvojila dítě.“

„A ne jedno,“ zamumlala Ingra.

„Žádné děti nemám a žádné ani mít nehodlám,“ odušila Juva.

Předseda městské rady si ji přeměřil pohledem. „Ne, řekl bych, že k vašemu povolání se to nehodí.“

A jsme u toho...

Spolu s poznáním v ní rostlo zoufalství. Chtějí ji sesadit z pozice cechmistryně, a přitom původně žebrali, aby tu funkci vzala, protože se toho nikdo jiný neodvážil. Zbavit ji pozice, o kterou se nikdy neprosila. Přistoupila na práci vykrvitelky, aby pomohla Broddmarovi, aby směla lovit věčné. Vardari žijí na dluh a ona bude

zanedlouho sklízet samou chválu, protože město bude v bezpečí. Vlčina bude vymýcená. Za půl roku, přinejhorším. Do té doby nesmí o nic přijít. O nikoho. A ze všeho nejméně o možnost chránit Keflu a ostatní.

Tahle schůzka je pouhá předzvěst. Varování. Městská rada přišla na nejjednodušší způsob, jak to zaonačit, aby vypadala činorodě. Vymění ji, jak jinak. Ale kdy?

„Dobře,“ ozval se předseda a pleskl papíry o stůl, přitom k žádné dohodě nedospěli. „Máte měsíc. Pokud se situace nezlepší, nezbyde nám než podniknout určité kroky.“

Juva pohlédla na Drogga, ten jí však nevěnoval pozornost. Upíral na předsedu pohled, ve kterém četla upřímné zděšení. O ničem neví, nebo to taky jen hraje?

„Podniknout určité kroky?“ zeptala se, přestože se odpovědi obávala.

Sjur dělal, že otázku neslyšel, a pokynul Juvě, aby se klidila, ani se na ni nepodíval. Obrátila se k nim zády a opustila místnost. Až teď si všimla, že její boty za sebou cestou dovnitř zanechaly blátnivé stopy. Se sklopeným zrakem sešla ze schodů. Motala se a třásla, jako při kocovině.

Seber se! Čeká na tebe Kefla!

Vydala se ulicí z kopce přímo k Náklavskému kruhu a přitom v sobě marně dusila vztek. Kefla se opírala o obrovskou kruhovou zeď hned vedle severní brány, a jakmile Juvu spatřila, celá se rozzářila. Rozběhla se jí v ústrety, jako by byla o polovinu mladší než ve skutečnosti.

Juva zaťala zuby a zavrtěla hlavou.

Není to bezpečné.

Kefla zpomalila a úsměv jí ve tváři povadl. Zastavila se uprostřed ulice, zatímco mladí tahouni kolem ní vlekli vozy s pocestnými. Ti se na kamenné dlažbě natrásali, a přesto se usmívali. Nadšením, že jsou tady. V Náklavu. Ve městě měst.

Juva se otočila a změnila směr. Cítila, jak jí Keflin pohled propaluje záda, a sevřel se jí žaludek. Slyšela útržky hádky, která se ještě neodehrála. Dala slib, který už nemůže splnit.

Stala se ze mě Lagalune.

Pomyšlení ji zabolelo. Je odsouzená k tomu být stejná jako matka? Stejně opovrhovaná?

Ne! Za půl roku bude po všem. Už žádní nakažení, žádní vardari a žádné nebezpečí pro mladičké krvezpytkyně jako Kefla. Jen musí vydržet a nechat úřadovat čas.

Čekání snášela těžce, ale slíbila Broddmarovi, že se neuchýlí k jinému řešení. Sám býval věčným, takže mu to nemohla mít za zlé. Jednoho z nich zastřelila u Haane a bez ohledu na to, že byl vardari, má teď na rukou krev.

Pět měsíců, možná šest.

Potom Kefle všechno vysvětlí a život se vrátí do svých kolejí.

Věděla však, že si lže do kapsy. Poznala Grífa. Osvobodila netvora a do svých kolejí už se nevrátí nikdy nic.

TĚŽKÝ HRÍCH

Nafráím měl na paži tržnou ránu, která se tábla od palce přinejmenším do půlky předloktí. Pokusil se pohnout prsty, ale ty mohly stejně dobře patřit někomu jinému, neposlouchaly ho. Bolest necítil. Ani když mu Seire k ráně přitiskla nasáklý hadřík, aby ji vysušila.

Svírala mu zápěstí, povzbuzovala ho a přitom zuby odžátkovala labvičku. Byla to maličkost, sama viděla i páchala mnohem horší věci, přesto vnímal, jak se jí třese ruka, a přemohlo ho dojetí, že pro někoho něco znamená. Poprvé.

S labvičkou v ruce zaváhala. Zachytil její pohled a usmál se. „Taky mě můžeš nechat vykrváčet...“

Protočila panenky a vyplivla zátku na čerstvě napadaný sníh. „Ať mě radši pohltní Sekla, než abych musela poslouchat, jak velebí tvoji památku. Jsi dost nesnesitelný záživa, po smrti by s tebou nebylo k vydržení.“

Vylila mu obsah labvičky do rány. Krev bestie se smísila s jeho vlastní, tělem se mu šířilo pronikavé mravenčení, jako při pobytu na mraze. Pálení. Těplo. Síla. Kůže mu připadala živá, lačná. Sledoval, jak si k sobě okraje rány hledají cestu. Na vlastní oči se přesvědčil, že zranění není nenapravitelné. V žilách mu proudil život, intenzivněji než komukoli před ním, a všichni tři toho byli svědkem.

„Nic to nezmění,“ podotkl Faun. V modrých očích se mu zračila čirá nevinnost.

„Kdepak.“ Seire se široce usmívala a zářila jako šperk. „Změní to všechno.“

Nafraím zíral na vlastní kůži, jak se mu sune přes kosti a maso. Scelila se v brbolatou, krvavou krajinu. Natábl se po vodě. Trápila ho žízeň. Žízeň...

Trhl sebou, nevěděl jistě, jestli usnul nebo ztratil vědomí. Záda mu na studené podlaze ve sklepe znečitlivěla. Jazyk měl hrubý a zkroucený, jako by se mu sám od sebe chtěl vyplazit z hltanu. Je snad tohle první příznak? Kolik času zbývá, než mu selžou orgány?

Potlačil zakašláni, které by bolest zhoršilo, a přiměl se otevřít oči. Z otvoru o patro výš sem zešikma jako vyvrácený sloup dopadalo denní světlo a rozjasňovalo motiv na podlaze. Plameny vyskladané z dlaždiček o velikosti nehtu, které už znal do nejmenšího detailu. Žltorudý hořící kruh, jediné barvy v celé kryptě.

Kroky nad ním odhalily, co ho probudilo. Vydrápal se do kleku a opřel se zády o zeď. Bolesti ho nenechaly na pochybách, že důstojněji dnes už vypadat nebude.

Zprvu ho úplně ochromoval chlad, ale teď vrcholilo léto, pokud ho vropy, které zanechával ve stěně, neklamaly. V Náklavu nicméně nikdy nepanovala vyložená vedra, takže žár vycházel z nitra. Palčivě signalizoval, že jeho tělo podléhá zízni.

Už byl blízko té nejtemnější ze všech myšlenek: že si to utrpení ušetří. Podřeže si žíly, lehne si v téhle bohy opuštěné kobce mezi dva obrovské kamenné náhrobky a vykrváčí. Pomine. S mnoha-setletým zpožděním.

Vypůjčený čas. Zcizený čas.

Ani v nejmenším by se nebránil, na smrt byl připravený už celý lidský věk. Plánoval ji, pro sebe a pro každého vardari už od chvíle, kdy se v Náklavském kruhu probudil Svědek s měděnkově zelenými ozubenými koly a varoval před vlky na druhé straně. Naživu udržovala Nafraíma jen touha uvidět nejdřív zemřít ji.

Zvedl zrak. U díry, která nad ním zela ve stropě, se objevila Eydala. Postavila se k troskám točitého schodiště. Zbylé sloupky

zábradlí trčely dolů jako pahýly. Chvíli ho pozorovala a potom mu do klína shodila měch s vodou.

Jeho tíha byla svůdně slibná, ale Nafraím se naučil svá očekávání krotit. Nedalo se odhadnout, co věčná udělá, o co se pokusí, a její výkyvy nálad se neustále zhoršovaly, postupně s tím, jak jí docházelo, že jí Nafraím k ničemu neposlouží.

Jako vzdorovitá holka si dřepala na podlahu nad ním vedle zbytku schodiště a z kapsy vytáhla krvezyptnou kartu. Přitiskla na ni zčernalé špičky prstů, jako by jí ďábel sám mohl prozradit, kde se nachází, jen když bedlivě nastraží smysly.

Nafraím využil příležitosti a měch odzátkoval. Přičichl k němu. Nic.

Jeho stále uvažující část mozku dotírala, aby obsah nejprve otestoval, ale instinkty už dál potlačovat nesvedl. Utěšil se vědomím, že ho Eydala navzdory všemu potřebuje živého. Hltal vodu. Čistou, úžasnou vodu. Vypil jí tolik, kolik se jen odvážil, aby ho nezachvátily křeče. Těch několik hltů ho vyčerpalo. Opřel si hlavu o zeď a vzhlédl k Eydale. K ženě, která v jeho neuvěřitelně dlouhém životě představovala druhou největší chybu.

Mdle si ho prohlížela. „Kde je ten dopis?“

Ta slova slyšel už tolikrát, že ztratila význam. Poznal, že věčná žádnou odpověď ani nečeká. Nebyla to otázka, jen tlumený začátek výbuchu vzteku.

Obrátila kartu v rukou. „Udělal jsem všechno, Nafraíme. Vše, co jde, a přesto mi nemáš co říct?“

Ústa mu zacukala. *Vše*. To drobné slovíčko v sobě obsahovalo nezměrnou bolest. Mučila ho hladem, bránila mu ve spánku, omámila ho nějakou drogou a nechala ho probrat se s polámanými údy. Všechno to dokázala, aniž se ho dotkla. A aniž prolila jedinou kapku jeho krve. Lákalo ho pomyšlení, že se tak rozhodla kvůli nepatrnému zbytku respektu, ale pravděpodobně ji vedly praktické důvody. Netušila, kolik krve mu zbývá. Někteří věční mohli

vykrváčet i z neškodné odřeniny, pokud nebyla ošetřena, a Eydala nepatřila k těm, kdo skladují léčivé byliny jako lopuch prstencový.

Znovu si zavdal z měchu, vychutnával si chladivou úlevu a vyčkával.

„Proč mi nechceš prozradit, kde je? Nerozumím ti, prahneš snad po smrti?! Co je důležitější než tvůj vlastní život?“ Pohledem tékala mezi ním a ďáblem na kartě, jako by je porovnávala. Lícní kosti jí ostře směřovaly ke koutkům úst. Pohubla. „Nechápeš, že ten dopis najdu? Rozebereme to tvoje doupě na kousky, kámen po kameni, a až ten dopis najdu... Až najdu *jeho*...“

Nechala poslední slovo viset ve vzduchu, teatrálně, jak měla ve zvyku. „Myslíš si, že vydržíš déle než já? Že stačí jen čekat? Kdepak... Kdepak, Nafraíme. Najdu ho, a až budu mít krev, budu se nekonečně dlouho dívat, jak trpíš. Co ti na tom není jasné?“

Neubráníl se pousmání. Ta zvrácená ženská nemá ani ponětí, že o ďábla už přišli. Gríf jejich svět opustil a tím každého věčného odsoudil k záhubě. Pokud jí takhle možnost vůbec přišla na mysl, přehlušila ji morbidní síla poháněná víc než jen žízni.

Eydala si položila ruku na srdce a zadívala se na něj s falešným soucitem. „Určitě jsi vyčerpaný a prochladlý. Máš žízeň. Tvůj život nemusí skončit tady, Nafraíme. Takhle nedůstojně. Kdybys chtěl, můžeš odsud odejít ještě dnes. Vydát se domů. Nejspíš jsi nekonečně...“

Přidržel si měch na prsou, sbíral síly, aby zvládl promluvit. „Všechno...“ začal a polkl, aby si zvlhčil hrdlo. „Všechno, čím jsme a co máme, jsme vybudovali na základě sedmisetletého zajetí. Nezdá se mi vhodné stěžovat si po pouhých sto dnech.“

Eydala pohodila hlavou a bezhlesně se zasmála. Byl to nepřijemný zvyk, jako by jen napodobovala mimiku ostatních. „Věříš, že tě někdo zachrání,“ ušklíbla se. „Ale to se nestane. Nikoho už nezajímáš, Nafraíme. Nikdo neví, kde jsi, dokonce ani ty ne.“

„Dokonce ani já?“ zachraptěl smíchy. Stálo ho to určité úsilí, avšak odměnou mu byla nejistota, která jí přelétla po tváři. „Jsi ho-

tová thervijská tragédie, Eydalo. Omezená hlupačka, neschopná uvědomit si svoje nedostatky, a bohové vědí, že jich není málo. Jórd tě nosí ani ne dvě stě let, a přesto si myslíš, že překypuješ veškerým věděním? Jsi dítě. Dítě bez minulosti. O tom, kde jsem, vím víc než ty.“

Zírala na něj. Karta s ďáblem se jí třásla v ruce. Pokračoval, dokud mu to hlas dovolil: „Mohl bych ti vyprávět, odkud pochází kámen těchhle náhrobků. Mohl bych ti vyprávět, proč je na podlaže znázorněné hořící kolo. Jsem v kryptě. Sdílím své dny s kostmi v kamenných sarkofázích, ačkoli Náklav své mrtvé pohřbívá sestoupením. Podle nás zesnulí náleží moři, a také Gaule. Ne zemi a kameni. Jména na poklopech jsou vytesaná v heinštině, ale od tebe se dá těžko očekávat, že budeš hovořit jiným jazykem než svým vlastním. Tahle krypta patřila rodině z Undstu, která vydělala jmění výrobou zrcadel. Znal jsem ji dřív, než ses narodila.“

„Ty?!“ vyštěkla a prudce se zvedla. „Ty nazýváš mě omezeným dítětem?! Ty, chlap s domem plným hraček? Modely, strojky, kresby... nejsou o nic dospělejší jen proto, že se jimi zaobíráš zrovna ty. Odjakživa si namlouváš, že jsi o tolik lepší než ostatní. Tak zatraceně chytrý. Tak ušlechtilý...“ Poslední slovo vyplivla. „Mluvíš o dějinách, umění a vědě jako o bozích, ale největší vynález mám na svědomí já!“ Namířila si ukazováčkem na hrudník. „Ten génius tady nejsi ty, ale já!“

„Chceš říct tvůj otec?“

Jeho otázka ji očividně připravila o poslední zbytky vůle udržet lhostejnou tvář. „Mohla jsem změnit svět!“ zařvala. „Já! Jenže tys mě zastavil! Ukradls mi šanci stát se...“

Nesmrtelnou.

Slovo zůstalo nevyřčeno a o to hlasitěji se mezi nimi rozeznělo. Nesmrtelnost má vícero podob, jednu jí vzal a jinou věnoval. Protože nebylo zbylí. O podobné nezbytnosti v životě zakopával neustále.

Měla oprávněný vztek a s tím vědomím zarputile pokračovala. „Troufáš si nazývat se vědcem? Ty, který jsi připravil o pokrok mě i lidstvo, jemuž údajně sloužíš?“

Pohlédl na ni. „Jedna z mnoha mých chyb.“

„Tu sentimentalitu si strč někam, zbabělče! Nestojím o ni, stojím o ďábla! Víím, že ten dopis máš. Ta holka ho ani neotevřela, Nafráíme. Byla jsem tam, viděla jsem to na vlastní oči. Předala ti zapečetěnou obálku, sotva se jí v ruce ohřála. A mně zbylo jen tohle.“ Cvrnkla nehty o kartu. „Tenhle ďábel, Nafráíme. Zůstal ti v kapse, je tudíž nad slunce jasnější, o čem se v dopise psalo. Ta holka nehlala, tak kde ten dopis je?!“

Potlačil úsměv, který si nemohl dovolit. Juva vyrostla obklopená přetvářkou, a přestože tímhle uměním z duše opovrhovala, naučila se ho ovládat až do nejmenšího detailu. Obelstila je oba. Jak dlouho ale její lest vydrží? Dřív nebo později si Eydala uvědomí, že v obálce nikdy žádný dopis nebyl, že jak obálka, tak karta pocházejí přímo od Juvy, a pak...

Z té myšlenky ho zamrazilo. Eydala by Juvu rozcupovala na kousičky a dívka to určitě věděla. Přesto si vybájila historku o listu s popisem cesty k ďáblu. Koupila si čas, aby ho ve vší tajnosti poslala domů. Jen proto, aby skoncovala s vardari. Na nenávisť, která poháněla vůli ochotnou takhle zariskovat, nechtěl ani pomyslet.

„Hodláš zase omdlít?“ Ze zamyšlení ho vytrhl Eydalin opovrživý tón. Usmívala se, zjevně spokojená, že jí její divák opět věnuje pozornost. „Slyšels tu její řeč?“ zeptala se s předstíraným pohoršením, jako by seděli v nějakém salonu a konverzovali. „Kvůli ní jsme v beznadějně situaci, celé město se věčných děsí. Ta holka nás doopravdy nenávidí!“ Znovu propukla v bezhlesný smích. „Zasloužila by si zbičovat. Ale ty už jsi ji potrestal, když jsi jí vyvraždil rodinu, navíc přímo u ní doma.“

Bojoval se záchvatem nevolnosti, který mohl přičíst vodě, nebo tónu, jakým to řekla. Rádoby obdivně.

„Víš, že patří mezi vnímavé?“ pronesla a v jejím unylém pohledu se objevil vzácný záblesk zájmu. „Teď by se to zatraceně hodilo, vyčmuchala by věčné.“

Pokusil se vsedě napřímit, aniž by odhalil, kolik ho to stojí námahy. „To si společnost musíš shánět? Copak s tebou nikdo nechce být dobrovolně, Eydalo?“

„Se mnou? Proč bych do Drukny měla chtít, aby se mnou někdo byl? Abych se o dábla musela podělit s dalšími věčnými, až ho najdu?“ Zařehkala se. „Ani náhodou! Někdo z těch venku si ale určitě krev odkládá stranou. Schovával si ji na horší časy, nebo ne? Třeba někdo dokonce ukryvá ten dopis. Hodlám ho najít, a jelikož ty nejsi zrovna nápomocný...“

Při pohledu na ni ucítil, jak se do něj vkrádá chlad. Byl to úplně jiný druh strachu než během oněch posledních měsíců tady. Samolibost z ní přímo čišela. „Konečně začínáš chápat, že nejsem padlá na hlavu, Nafraíme. Víím, že na sobě samém už ti nezáleží. Záležítí ale na tom, co jsi stvořil.“ Ušklíbala se, zvedla ruce a nakreslila ve vzduchu půlkruh. „Na Náklavu. Na tvém velkolepém díle.“

V hrudi mu rostl neklid. Rozproudil krev po těle a on opět cítil, že žije. Bolest, která předtím otupěla, se po něm teď znovu sápala.

Eydala couvala, až mu zmizela z dohledu. Bránil se úlevě, protože přespříliš dobře věděl, že ještě není konec.

Blížil se jakýsi znepokojivý zvuk. Po podlaze nad ním něco táhli. Něco těžkého. Objevil se tmavý obrys. V bledém denním světle se zvětšoval. Pak přes okraj přepadla hlava a Nafraímovi došlo, že k němu postrkují čísi mrtvé tělo. Cukl sebou, instinkt mu velel pád odvrátit, ačkoli život už dotyčnému zachránit nemohl. Mrtvola s odporným plesknutím dopadla na zem před něj doprostřed mozaiky. Obklopily ji plameny.

Yrgen...

Při nádechu ho bodl smutek. Yrgen už byl mrtvý nějakou dobu, podržel si však svou krásu. Půvabný, po rozkoši dychtící Yrgen.